

соко чело? Бѣше крайно време да ѝ се посвятят юздитѣ. А това можеше да стори най-лесно женитбата. Тамъ, въ нови грижи и радости, тя щѣше да забрави много свои блѣнове, много затаени недоволства, много дрѣзости на младостта...

Въ това време Мария вече летѣше на бѣлия си конь къмъ горитѣ на Орловець. Бѣше закѣснѣла и бързаше, за да не се безпокои великиятъ войвода.

На десетина стѣпки следъ нея яздѣха Ожие и двама копиеносци. Цѣвналитѣ шипкови храсти излѣхваха свежѣ и тънѣкъ духъ. Младитѣ жита леко поклащаха бледи стѣбла, залюляни отъ топлия вѣтъръ. Небето се обтѣгаше въ равна, чиста синева, отъ край до край, безъ нито едно облаче.

Тя остави Ожие и копиеносцитѣ на край на забѣла и навлѣзе сама въ гората. Тамъ, на опредѣлената полянка, се разхождаше съ тревожни стѣпки великиятъ войвода. Коньтъ му бѣ вързанъ за стѣблото на единъ букъ. Като зърна царкинята, лицето му се проясни. Той се спусна къмъ нея, наведе се, докосна леко устни до свободната ѝ отъ рѣжавицата дѣснаца.

— Колко се безпокояхъ! Имамъ извънредно важни новини: Тѣлпѣ въорѣжени люде нападнали тъмницата въ Крънъ, кѣдето билъ заловенъ Добромиръ, убили стражитѣ, освободили пленника и избѣгали заедно съ него...

Мария радостно извика. Заслуша съ затаенъ дѣхъ и свѣтнаха очи.

— Крънскиятъ катастрофилакъ пусналъ потеря подире имъ. Ала цѣлото население се надигнало и унищожило потерята. Безъ малко трѣбваше да вдигнемъ бунта преди уреченитъ день... Ала, за да спечелимъ време и за да не загубя довѣрието на Борила, азъ пратихъ конницата, която да усмири людетѣ. Преди малко срещнахъ пресвитеръ Константинъ. Като ме видѣ — извърна лице и плю настрана. Освенъ тебе, Илища, Добромиръ и Витлеемъ, никой не знае, че съмъ вашъ... Ала скоро ще узнаятъ всички.

Той се изсмѣ. Погледна я въ очитѣ съ веселия си, горещъ взоръ.